

NETEKTIS
Ona Gražina Kamblevičiūtė
1951.02.26 - 2015.05.02

Su giliu liūdesiu pranešame, kad 2015 gegužės 2 d. mirė dailininkė akvarelininkė
Ona Gražina Kamblevičiūtė.

Šv. Mišios už velionę Oną Gražiną Kamblevičiūtę bus aukojamos šiandien, gegužės 4 d.,
18:30 val. Palaimintojo Jurgio Matulaičio bažnyčioje (Viršuliškėse).
Laidojama - gegužės 5 d. (antradienį) 15:00 val. Skraičionių kapinėse,
Pivašiūnų seniūnijoje, Alytaus rajone

Netekome talentingos dailininkės, Lietuvos dailininkų sąjungos, Meno kūrėjų asociacijos narės, puikios Vilniaus kolegijos dėstytojos, nuoširdaus dvasingo žmogaus.

Ona Gražina Kamblevičiūtė rengė asmenines ir dalyvavo bendrose parodose Lietuvoje ir užsienyje. Pažymėtinos didelės kolegų ir žiniasklaidos dėmesio sulaukusios akvarelės ir pastelės parodos: "Peizažai", "EKO", „Iš saulės ir lietaus“ (Lietuvos medicinos bibliotekoje), „Gaivūs potėpiai“, „E. Andre parkų spalvos“ (Prancūzų kultūros centre), grafikos miniatiūrų (Jonų galerijoje), japonų kaligrafinės tapybos (Lietuvos dailės akademijoje ir Nacionaliniame muziejuje), „Žirgas dailėje“ (Dusetų dailės galerijoje), Dailininkų sąjungos akvarelės sekcijos parodose, LandArt žemės ir aplinkos meno parodose VU botanikos sode taip pat kitose parodose ir šiuolaikinio meno projektuose.

Jos kūryboje vyrauja peizažai, augmenijos motyvai. Greičiausiai tam įtaką turėjo vaikystė, prabėgusi vieniemyje, gamtos apsuptyje, o ir vėliau, tėvams išsikėlus gyventi į Skraičionių kaimą, nuo kiemo atsiverdavo nuostabus vaizdas: pieva, vieškelis, tolumoje žaliuojantis miškas ir kapinaičių kalnelis, kuriame ilsisi dailininkės tėvai.

Kaip Ji pati sakė : „Mėgstu paprastus, greičiau „Dievo užmirštus“ kampelius, rudenį mėgstu klajoti po „atidirbusius“ per vasarą laukus su nuo karščio sudiržusiomis žolėmis, deduosi į krepšelį kelionių įspūdžius, kaime vasarą po lietaus ilgai sėdžiu ir stebiu, ką daro rūkas. Mane traukia maži vandens telkiniai, dažniausiai tie, kurie atsiradę be žmogaus valios. Pelkės, akivarai, properšos — tai tokie vandenų „neformalai“, vietos, kur žmogui vaikščioti būtų pavojinga. Žmonės tokių vietų dažnai vengia. Betgi kas nežino, kad ten, kur visuotinai pripažintas grožis, menui nėra ką veikti. Juk ir tapyti Mis Pasaulis portretą niekas nesiimtų, nes nenorėtų konkuruoti su fotografija. Taip yra ir su peizažų motyvais... Yra grožis, matomas plika akimi, ir yra grožis, kurio reikia ieškoti kiek ilgiau. Mano peizažai neatspindi jokios konkrečios vietos. Kartais jie man primena A. Tarkovskio filmus, — tarsi Visur ir kartu Niekur“.

Gražinos nuomone : „Kurti žmogui būtina, norint išgyventi ir patirti dvasinį komfortą. Tam, kad į svetimus kraštus išvyktum tik pasisvečiuoti ir praturtėti kitų pasaulių savastimi — kurk. Tam, kad netaptum irzlus ir pagiežingas, viskam, kartu ir sau — kurk. Kuriantis žmogus neiškeis savo vaikystės peizažo į pinigus, kuriems pasiekti reikėtų prasilenkti su savimi. Kuriančiam žmogui nebūtina ieškoti komforto svetur — pati kūryba yra komfortas. Kurdamas žmogus užsimiršta, jis gyvena ne tą gyvenimą, kuris jam primestas, bet yra tuo, kuo jis iš tiesų yra. Kurdamas žmogus tampa gražus. Ar pastebėjote, kokie gražūs būna besimeldžiantys žmonės?“ Gražina taip pat buvo jos pačios žodžiais “nepataisoma keliauninkė“. Ir, kas įdomiausia, iki smulkmenų atsimindavo ir papasakodavo net apie seniai buvusias keliones. Galėjo didžiuotis puikia atmintimi. Mokėjo anglų, vokiečių, prancūzų kalbas. O į pensiją išėjusi ruošėsi „pakeisti“ profesiją — baigė gidų kursų.

Štai, tokią pažinojome ir prisiminsime Gražiną. Jos žodžiais: „Pastelė trapi, bet argi ne toks ir mūsų gyvenimas, susidedantis iš šilkinę nosinaitę suvyniotų gerų prisiminimų (blogų nenoriu laikyti)“ .

Dalia ir Vytautas Kamblevičiai